

Artykuł 7

Dr Andrzej Sławiński, Stalinowski plan zniszczenia pro-zachodnich, demokratycznych sił w Polsce

Spośród wielu krajów, które w XX wieku znalazły się w orbicie wpływów Związku Sowieckiego, Polska była państwem, w którym realizacja imperialistycznych planów sprawiała Sowiетom bardzo dużo trudności.

Już w okresie XX - lecia międzywojennego zarówno rządy jak i przygniatająca większość społeczeństwa polskiego była zdecydowanie anty komunistyczna i anty sowiecka. Ugrupowania skrajnie lewicowe skupiały stosunkowo mały procent ludzi zaangażowanych politycznie.

Plany rozwiązania „polskiego problemu” zaczęto opracowywać w ZSSR już przed wybuchem Drugiej Wojny Światowej. Stalin i jego doradcy zorientowali się, że propaganda i indoktrynacja nie wystarczą do przewyciężenia wrogości wobec komunizmu i systemu sowieckiego. Nieprzychylnie nastawione elity wojskowe i polityczne oraz inteligencję należało - jako potencjalną opozycję - uwięzić, lub po prostu poddać fizycznej eksterminacji.

Ogólny plan osiągnięcia tych celów podzielono na dwie fazy:

Faza I /1939-1941/

W myśl tajnego protokołu dołączonego do paktu Ribentrop - Mołotow we wrześniu 1939 roku, około połowa terytorium wschodniej Polski została zajęta przez Zw. Sowiecki i praktycznie biorąc odcięta od świata. Pozwoliło to Stalinowi na dużą swobodę i bezkarność w działaniu.

Akcja eksterminacyjna wobec ludności polskiej rozpoczęła się już w pierwszych dniach okupacji. Więzienia, tortury i deportacje dotknęły tysiące oficerów, podoficerów i szeregowców, osadników wojskowych wraz z rodzinami, urzędników państwowych i samorządowych, prawników, polityków, wykładowców uniwersyteckich, nauczycieli, przemysłowców, właścicieli ziemskich oraz innych „niepożądanych” członków społeczeństwa. Represje odczuła także prawie 100 tysięczna rzesza polskich Żydów z terenów wschodniej Rzeczypospolitej.

Wśród prześladowanych znalazło się m.in. około 20,000 oficerów WP, Korpusu Ochrony Pogranicza i funkcjonariuszy Policji Państwowej. Osadzono ich w obozach w Kozielsku, Ostaszkowie i Starobielsku. Wiosną 1940 roku większość została wymordowana w Katyniu, Charkowie, Miednoje.

Faza II /1944-1945/

W czerwcu 1941 roku wybuchła wojna niemiecko-sowiecka, która przeszkodziła Stalinowi w wykonaniu drugiej części jego planu wobec Polski. Przygotowania doń jednak nie osłabły. Gdy w styczniu 1944 r. Armia Czerwona przekroczyła w swym zwycięskim marszu linię Bugu, Stalin mógł rozpocząć II fazę działań, tym razem na zachodnich terenach Rzeczypospolitej.

Również i tutaj zdecydowana większość Polaków była zwolennikami demokracji w stylu zachodnim. W czasie okupacji niemieckiej przeważająca część społeczeństwa popierała związane z rządem RP w Londynie Państwo Podziemne, które obejmowało wszystkie partie polityczne oprócz niewielkiej liczbowo partii komunistycznej /PPR/.

Siłą militarną Państwa Podziemnego była Armia Krajowa, która u szczytu swego istnienia liczyła ponad 300 tysięcy członków.

Tę potężną politycznie i wojskowo opozycję wobec systemu sowieckiego należało również wyeliminować. Tym razem w bardziej wyrafinowany i zawoalowany sposób. Najlepiej przy pomocy niedużej grupy polskich komunistów.

Ostrożność w postępowaniu dyktowała ówczesna sytuacja polityczna i ściśle powiązania przeznaczonych do likwidacji elit z rządem londyńskim i obozem Aliantów. Dyktator nie chciał i nie mógł ryzykować potencjalnego konfliktu z dotychczasowymi sojusznikami rozpoczynając otwarte prześladowania Polaków w kraju.

Nie ufał jednak w pełni swoim polskim poplecznikom Nie wierzył, iż nowo stworzone oddziały Urzędu Bezpieczeństwa (składające się z ludzi o niesprawdzonej lojalności lub zwyczajnych oportunistów) wykonają sprawnie powierzone zadania. Ostatecznie wiązało się to z zabijaniem, więzieniem, torturowaniem i deportowaniem rodaków.

Z tego powodu ich szeregi wzmocnione zostały przez członków jednostek NKWD sprowadzonych bezpośrednio z ZSSR.. Owi wojskowi i polityczni „doradcy” otrzymali typowo polskie nazwiska, a wielu nosiło polskie mundury wyższych oficerów Wojska Polskiego.

Tworzyli oni kadrę „fachowców”, których głównym zadaniem było kierowanie oddziałami policji i UB w wyłapywaniu, aresztowaniu, mordowaniu lub deportowaniu początkowo działaczy związanego z rządem londyńskim podziemia z okresu okupacji, potem praktycznie wszystkich, którzy w jakikolwiek sposób manifestowali swe pro zachodnie sympatie.

Szereg członków tej ekipy zajęło wysokie stanowiska w reżymie komunistycznym w Polsce; w rządzie i w zarządach lokalnych, w żandarmerii i w wywiadzie, w sądownictwie wojskowym i cywilnym oraz w nowo utworzonej Milicji Obywatelskiej. Ich zadaniem było przeistoczenie Polski w państwo komunistyczne. Kadra ta wykonała swoje zadanie sprawnie i dokładnie: dziesiątki tysięcy patriotów polskich wymordowano, setki tysięcy uwięziono i deportowano. Z początkiem lat 50. proces sowietyzacji struktur państwowych został doprowadzony do końca.

Dziś, prawie pół wieku od śmierci Stalina, jego polityka odcisnęła się trwałym piętnem na narodzie polskim. Likwidacja politycznych i intelektualnych elit, permanentna indoktrynacja i demoralizacja życia codziennego omal nie doprowadziły do jego upadku.

Odrodzenie i odbudowa będzie procesem długim i trudnym.

Andrzej Sławiński, Londyn
Tłumaczenie z j. angielskiego Teresa Jeśman